

Vasárnapi kalauz

Amikor rendesen kisüt a nap, a kis ház udvara hirtelen olyan mézszínű ragyogásba kezd, amihez foghatóért távoli mediterrán öblökig kellene elzarándokolnod. Kis ház, ez se igaz, mert az Apród utca felőli szűk rácskapu, a pár apró ablak, a teraszon álmait szövögető leander ezt sejteti ugyan, de miután beljebb hatolva átgázoltál a félvad kismacsakahordán, a törtfehér nádszékeken, a piros cserépben virágzó eperpalántán és egy kiszuperált Singer-varrógépen, s illő tisztelettel meghajolva elkúsztál Mari csöpögő kombinéi alatt, a homályban megleled a csámpás falépcsőt. Fölötte apai gyöngédséggel hajló barokk kő ablakkeret, teljes, titkos szépségedben gurulhatsz lefelé a szunnyadó Tabán szívében. Az alsó pár lépcsőfok megintcsak kőből van, s ha egy darabig nem zajongsz ordenáré módon, itt kileshető egy-egy napozó gyík torkának óarany lüktetése vagy a pöttöm néger maszkot formázó bodobácsok délszakian szemérmetlen nemi élete.

Balanszírozz el a miszlikbe mállott járólapokon az alsó udvar közepéig. Fordulj meg. Két váratlan emelet sugárzó sárga békéje tornyosul föléd, habár a nagy fa csúcsán esetleg ott üldögél a vércse. Zöldajtós pinceodú, mérnökmanónk, Mihály matat az irodájában, deres szakálla dereng az üveg mögött, hajdanvolt ferences páterek derűje süt a falakból, ám a vakolat alatt ott lappang a mosodagőz, a pékségben rég elhamvadt bükkfahasábok füstje és a tamburázó ráccok pengevillogtató jókedve is. Aladár, az égőszemű kártyajós kukója előtt lobot vet a várkeri ágyásokból csórt cinnia, dunnacihák lebegnek lágy hullámokban, s a kismacsakahorda sok vihart látott nemzőatyja ím, égneek tartott farokkal oszon a Döbrentei utcai kapu felé, hogy a szemközti udvarban költse el mai harmadik bőséges ebédjét.

Gusztai némely estéken terpeszbe áll a virágok között, balkezével félárbocra ereszkedett gatyáját markolja, a jobbal az alkonyi ég-re mutat, kifelé a világból, amelyben újabb sérelem érte, s üvölt; van, hogy a gatyáról is megfélekedezik, kitárt karja ordítás közben remegve megfeszül, a sörösláda körül érdeklődő arccal ülnek a macskák. Most azonban dél van, méhzsongásos, bodzaillatú júniusi vasárnap, a toronyból lezúduló harangszó örvénylik a falak ölelésében, a csúszni készülő tetőcserepek kétszázhusz éve tétováz-
nak. A gangon átcoszog Kacsza bácsi árnya, Mari pedig tarka karton otthonkában, lila karikával a szeme alatt összegzi az eseményeket:

— Megvert az a rohadat állat. Igaz, hogy én meg előtte széttörtem a fején a piros kissámlit...

Szeged

Saly Noémi